

pijače in godčevske nravi. Ali sem torej pravi? Iz zemlje in iz duhá? Mar vem? Kaj pa je zemlja naša, kaj je naš duh? Ali je Bog, ali je rod, ali je um? Pa sem le pravi! Iz zemlje in duhá! Zató, ker sem v sebi, kakor zemlja, stokrat vedno en sam. Zató, ker v vsem, kakor duh, eno vidim in imám: Da nikoli, kakor moj rod, velik nisem bil in ne bom. Da kakor moj rod vase verjeti morem in smem. Da kakor moj rod do konca ljubiti umem...

Bogastvo torej, ki mi iz njega ep živi? Ljubezen je do vsega tistega, ki je mene samega in mojega rodu najbolj svojstvena last. Mar sploh morem drugače in drugod? Do Bogá, ki bi Tolmincev ne bil rad imel? Do Tomaža Akvintca, ki bi se v Tomaža Rutarja izraz ne preodel? Do Danteja, ki bi nič po domače robato ne pel? Do Kranjca, če bi po Staniču Balantu z Balantom Vódnikom kar nič v žlahti ne stal? Do bratov na jugu, na severu in vzhodu, če bi moj Tolminčič njihov najbolj bodri hlapčič ne bil? Do misli človečanske do prvega in zad-

njega, če bi je v lesno obzorje svoje domačije stolmačiti ne umel?

Bogastvo torej, ki mi iz njega ep živi: odprto srce in čujoče oči, baročni okus in dvojna bolest domotožja:

Po domu tostran, ki nič več ni moj. Po domu onostran, kot ga gledajo le nedolžne otroške oči...

* * *

Zdaj pa še o misli, ki se mi iz nje epični lik plodi.

Ali ni to nas vseh povprečna, vsakdanja modrost? Bogoljubje brez Boga, človekoljubje brez bližnjega, rodoljubje slovensko, ki kot tromba, a prazno bobni? Nikar! Misel, ki se mi iz nje epični lik plodi: to je misel nas vseh, ki hodimo od Boga do Boga; to je misel nas vseh, ki smo vsepoposod in vendar domá; to je misel nas vseh, ki hočemo biti iz globokega; to je misel nas vseh, ki nam duh v vekove nazaj: odkod?, in v vekove naprej: čemu?, vihrá. Nas vseh, ki smo nevpredni, a zakoniti svečeniški vsega na sveti dobrega in lepega...

J E S E N S K A

Kaj res pred smrtjo
vsaka zvezda zagori,
kot ni nikoli,
kaj res tedaj

P O B O Ž A J

Pobožaj, pobožaj mi revno srce:
vse moje radosti, da bodo tebi zorele,
vse težke misli, da bodo cvetele spet,
in vse, vse objemi,
kar moti in kar me tolaži.
Le ti si, ki vedno si božja le Deklica,
Deklica božja in src naših božja pot.
Steber mirni,
kot večnost si nedeljena,
o, tvoja roka je božji spomin.

Mirko Apsenak

vsa srca zapojo,
če ne nikoli,
kaj res obrazi vsi
kot sveti so in govore,
ko da iz samih božjih rok
zvene zvonovi:
spomin na dom,
ki vedno kliče, kliče?
Zagori, deklica,
in v božja polja vpijva
presladek krik:
v jesen najlepše rože zacveto.
Potem pomro ...
Kaj, to je smrt?

Ne, ne: saj lažejo ljudje. Verjel ne bom nikdar.

V zvonjenju z onstran umirati, pa smrt!«

Vse dni iz božjih polj že kličeva zvonove — duhove daljne,
in vedno vrača angelov se smeh.

Mirko Apsenak

M A M I C A

Čisto tiho hodimo nocoj, ljudje,
da bomo čuli angelce,
ki revne duše iščejo.
Duše obiskujejo,
duše nesrečne rešujejo,
duše mrzle rešujejo.
Čisto tiho hodimo nocoj, ljudje,
da bomo čuli angelce,
ki revne duše iščejo.

Mirko Apsenak